

jak by se věc měla v případě smíru, když bylo placeno na základě rozsudku. Neprávem se dovolání odvolává na rozhodnutí býv. nejv. s. víd., uveřejněné ve sb. Gl. Ung. pod čís. 7180 n. ř., pokud se týče v »Zentralblatt«, 1916: 339, ana žalobkyně v první stolici netvrdila, že Štěpán K. jednal obmyslně, a stačí naproti tomu odkázati na dílo Dra. Bruno Kafky »Oesterreichisches Obligationenrecht« Vídeň 1910, § 94, a na uvedená tam rozhodnutí, str. 480, pozn. 3.

Čís. 9697.

Křivá výpověď svědka, o kterou se exekuční titul opírá úplně nebo z části, i kdyby byla zjištěna výrokem trestního soudu, není okolností exekuční nárok zrušující nebo zastavující ve smyslu § 35 ex. ř.

(Rozh. ze dne 28. února 1930, Rv I 338/30).

Žaloba dlužníka o zrušení exekuce vyklizením byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c i .

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Po právní stránce (§ 503 č. 4 c. ř. s.) jest hlavně přihlédnouti k tomu, že opoziční žaloba podle § 35 ex. ř. předpokládá, že po vynešení rozsudku neb usnesení tvořícího exekuční titul, nastaly skutečnosti, působící zánik neb odklad vykonatelnosti nároku exekučního, že však k tomu nestačí objevení okolností, které by uváděly v pochybnost správnost exekučního titulu. Křivá výpověď svědka, o kterou se exekuční titul opíral úplně neb z části, i kdyby byla bezvadně zjištěna výrokem soudu trestního, není okolností nárok exekuční zrušující podle §§ 1411 a násl. a 1451 obč. zák. neb jeho účinnost zastavující, nýbrž může býti jen základem návrhu na obnovu řízení, z něhož vznikl exekuční titul.

Čís. 9698.

Předpisu § 89 org. zák., podle něhož se dny poštovní dopravy nečítají do lhůty, nelze použití na případ, bylo-li podání učiněno tuzemským příslušníkem u československého vyslanectví v cizině.

(Rozh. ze dne 28. února 1930, R II 300/29/2).

Do usnesení rekursního soudu, jímž bylo částečně změněno usnesení prvního soudu o návrhu manželského otce na snížení výživného, podal dovolací rekurs manželský otec, úředník československého vyslanectví v Budapešti.

Nejvyšší soud dovolací rekurs usnesením ze dne 22. srpna 1929, R II 300/29/1 odmítl. D ů v o d y : Rozhodnutí rekursního soudu

bylo doručeno stěžovateli dne 7. června 1929. Čtrnáctidenní lhůta k podání dovolacího rekursu u soudu první stolice (§ 14 nesp. říz.), uplynula dnem 21. června 1929. Dovolací rekurs nebyl však v této lhůtě podán u soudu první stolice, nýbrž byl čsl. vyslanectvím předložen přímo nejvyššímu soudu teprve dne 25. června 1929 a dostal se prostřednictvím krajského soudu k soudu první stolice teprve dne 27. června 1929, tudíž opožděně, po uplynutí čtrnáctidenní rekursní lhůty, kdy již třetí osoby, zejména matka dětí stěžovatelových nabyla z rozhodnutí toho práv. (§ 11 druhý odstavec nesp. říz.).

Do tohoto usnesení podal manželský otec stížnost na předsednictvo nejvyššího soudu, jež předalo věc senátu nejvyššího soudu k dalšímu opatření. Senát nejvyššího soudu se usnesl, že dovolací stížnost manželského otce byla vyřízena odmítnutím a nelze ji vyřídit znovu.

D ů v o d y:

Podle § 89 zákona o soud. org. nečítají se do zákonných a soudcovských lhůt dny, po které soudní podání jest na poště, takže den, kdy podání bylo odevzdáno k dopravě na poštu, jest posuzovati tak, jako by bylo podáno v ten den u soudu, jemuž jest adresováno. To však platí jen o poště tuzemské, nikoli o poště v cizině. Podobného ustanovení ohledně podání u vyslanectví čsl. státu v cizině, zákon nezná a neděje se o tom zmínka ani v řízení nesporném, jak mylně stěžovatel za to má. Nemohl proto podání stěžovatelovu, učiněnému dne 20. června 1929 u čsl. vyslanectví v Budapešti přiznán býti týž účinek, jako podání odevzdanému tuzemské poště k dopravě, třebaže jest přiznati, že doprava prostřednictvím vyslanectví jest právě tak bezpečnou jako doprava tuzemskou poštou, neboť ustanovení § 89 zák. o org. soud. jest výjimkou z pravidla, že podání na soud mají býti přímo u soudu v podatelně odevzdána, a výslovně stanoví § 74 jedn. řádu jen pro podání poštou došlá, u nichž jest důležité zjistiti, zda lhůta k jejich podání byla dodržena, by byl kancelář na nich vyznačen kancelářským úředníkem nebo pomocníkem den, kdy podle poštovního razítka byla poště odevzdána. Takového ustanovení však není ohledně podání učiněných zdejšími příslušníky u československých vyslanectví v cizině a nelze proto na případy tyto vztahovati výjimečné ustanovení § 89 zák. o soud. org. Nebylo proto lze ani u stěžovatele učiniti výjimku a bylo jeho podání (stížnost dovolací) došlé k prvnímu soudu teprve dvacátý den od doručení rozhodnutí druhého soudu, tedy šestý den po lhůtě, odmítnouti jako opožděné. Při tom jest připomenouti, že stížnost byla též nesprávně adresována na nejvyšší soud na místě na soud první stolice a že by bývala opožděnou, i kdyby byla ve čtrnáctidenní lhůtě došla sice k nejvyššímu soudu, kamž byla adresována, kdyby však byla pak došla k příslušnému okresnímu soudu teprve po lhůtě, neboť rozhodným jest jen den dojití stížnosti k příslušnému soudu první stolice. V tomto případě došla však stížnost po lhůtě i k nejvyššímu (25. června 1929)

i k okresnímu soudu (27. června 1929). Podle § 11, odstavec druhý nesp. říz. nemá strana práva na to, by byl vyřízen její opozdřený rekurs, a jest zůstaveno volnému uvážení soudu, zda chce, uváže všechny okolnosti, vzítí zřetel na rekurs opozdřeně došlý, pokud ovšem se tak státi může bez újmy práv osoby třetí, nenabyly-li totiž osoby mezitím práv z napadeného rozhodnutí. V souzeném případě nebyla sice matka dětí stranou přímo účastněnou, poněvadž stranou jsou děti stěžovatelovy, jest však osobou třetí, která rozhodnutím rekursního soudu nabyta nepřímo práva, neboť výživné na děti se dostává matce, která z něho dětem poskytuje výživu naturální a to, co se nedostává, musí hraditi ze svého. Bylo-li tedy výživné stanoveno pro děti penízem větším, než si rekurent přál, nabyta tím matka s dětmi nároku na vyšší výměru výživného potud, že nemusí nyní tolik na naturální výživu dětí dopláceti. Změna výživného ve prospěch otcův, jak se jí domáhal otec v dovolacím rekursu, byla by se tedy mohla státi nejen s újmou pro děti, nýbrž i s újmou pro matku dětí, jako osobu třetí a proto bylo nepřípustné změnití usnesení rekursní na opozdřený dovolací rekurs.

Čís. 9699.

Za podmínek § 87 j. n. lze na tomto sudišti žalovati i právní podmínky uvedené v § 75 j. n. a zastoupené finanční prokuraturou.

(Rozh. ze dne 28. února 1930, R II 45/30).

Žalobu o zaplacení odměny za práci přes čas zadal dělník proti arcibiskupství olomouckému na okresním soudě v H. K námitce místní nepříslušnosti s o u d p r v é s t o l i c e žalobu odmítl. D ů v o d y : Ježto k zastoupení žalované strany jest povolána finanční prokuratura, platí pro otázku místní příslušnosti soudu ustanovení §§ 74, 75 j. n. a předpisy nařízení veškerého ministerstva ze dne 9. března 1898 čís. 41 ř. zák., podle nichž obecné sudiště právních podmětů v tomto směru eráru na roveň postavených jest určeno sídlem oné finanční prokuratury, v jejímž obvodě se udál příběh, z něhož povstal uplatňovaný nárok. Žalovanou stranu zastupuje finanční prokuratura v Brně, protože služební smlouva, z níž se uplatňovaný nárok dovozuje, byla uzavřena v R. na Moravě. Místně příslušný je tedy okresní soud v Brně. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku místní nepříslušnosti. D ů v o d y : Žalobce uplatňuje nárok na odměnu za práci přes čas ve smyslu zákona ze dne 19. prosince 1918 čís. 91 sb. z. a n. konanou na parní pile žalované strany v R. Žalobu tuto mohl arcíť žalobce podatí u obecného soudu žalované strany příslušného podle sídla finanční prokuratury v Brně (§§ 74 a 75 j. n.), leč soud prvé stolice, který se napadeným usnesením prohlásil nepříslušným, přehlédł, že toto sudiště není výlučným a že právní osoby, jež mají mimo obvod soudu svého bydliště doly, továrnu, obchodní závod neb jinakou provozovnu své živnosti nebo povolání, mohou býti ve sporech, jež se vztahují na jich činnost se živností neb s povoláním